

TU SÁCH BINH DÂN

HẢI-LÂN

NHƯ'NG TRUYỀN

BẮT TRỘM

80

Judochin

3050

Nhà Xuất-Bản MINH-TUÂN

15 - Phố Trần Nhân Tông - 15

HANOI

1951

TRƯỜNG ĐẠI HỌC QUỐC GIA HÀ NỘI

HÀ NỘI

TRƯỜNG ĐẠI HỌC QUỐC GIA HÀ NỘI

BÁT TRÒM

TRƯỜNG ĐẠI HỌC QUỐC GIA HÀ NỘI

TRƯỜNG ĐẠI HỌC QUỐC GIA HÀ NỘI

HÀ NỘI

1951

Những Truyện Bắt Trộm

Lời nói đầu

O' nhà quê, bọn kẻ trộm có trăm mưu nghìn kế để lẻn vào nhà người khác lấy những đồ đạc tiền nong, giắt trâu bò, bắt gà lợn. Người dân quê hàng ngày vật lộn với cuộc sống thì ban đêm lại phải lưu ý giữ gìn của cải của mình. Nếu trộm có lắm mưu thần trước quỷ thì người nhà quê cũng lắm kế thánh meo tiên để đối đầu với bọn làm nghề không vốn.

Hàng ngày ở nhà quê, trong những giờ nhàn rỗi người ta thường kể cho nhau nghe những câu chuyện ăn trộm, nhưng

người ta cũng kể cho nhau nghe cả những truyện bắt trộm rất lý thú, rất tài tình, khiến cho người nghe cũng phải lấy làm khoái trá.

Ở đời bao giờ cũng vậy, Vô quýt dẫy, thì có móng tay nhọn. Bọn ăn trộm có tài ranh vặt thì người có của lại khôn ngoan. Nếu bọn kẻ trộm không y bao giờ bị vấp vấp thì có lẽ sẽ nhiều kẻ trộm hơn, vì làm nghề này tuy vất vả nhưng có lời to. May thay những sự vấp vấp của bọn trộm này, thường làm trùn gan bọn khác, khiến cho số kẻ trộm ở nhà quê

chỉ ở một mực độ nào
thôi. Mỗi lần ai bắt được
một tên trộm thường
được dân làng nói đến
trong một thời hạn rất
lâu. Sự nhắc nhở đến
truyện bắt trộm đã có ý
nghĩa lắm. Người dân
quê muốn đem đó cảnh
cáo những tên trich
cướp khác.

Những câu truyện bắt
trộm kể ra sau đây đều
là những truyện đã xảy
ra ở đồng quê và tác giả
đã tai nghe thấy rành
rọt, nay đem chép lại để
mua vui cùng bạn đọc.

Có nhiều bạn đã được
đọc những truyện đuôi

cướp bắt trộm ở Âu Mỹ
trong các sách ngoại quốc
thì ngày nay mời các
bạn xem những truyện
bắt trộm ở nước nhà. Các
bạn sẽ thấy những truyện
này có những thú vị
riêng. Các bạn sẽ thán
phục cái tài nghệ bắt
trộm của các cụ ở nhà
quê, đã nhiều khi không
cần gì tới khi giới nguy
hiểm như súng lựu; gươm
dáo mà kẻ trộm đành
chịu thú; thủ lấy van
xin các cụ tha cho.

Nếu ăn trộm có thể gọi
được là một nghề khố,
thì bắt trộm chính là một
nghệ thuật cao siêu!

Khoét gạch.

O nhà quê, nhiều nhà rít kín cổng cao tường, khiến cho kẻ trộm muốn vào được thật là khó khăn nguy hiểm. Gặp những trường hợp như vậy thì kẻ trộm không dại gì mà leo tường vào, vì vào đã vậy còn ra làm sao.

Chúng sẽ dùng món đào gạch lấy lối vào và tiện cả lối ra. Thường thường mỗi khi trộm vào được nhà nào, chúng phải mở cửa để lấy lối thoát trước, nhưng cửa ngõ những nhà giàu thường có con hóc, phải là người trong nhà mới biết cách mở, nên đào được gạch trộm thường

dùng luôn gạch làm lối ra và đưa đồ ra khỏi gia chủ. Đào gạch, kẻ trộm kỹ nhất là tường vách, vì lưỡi dao sẽ đục vào tre vách kêu cọt kẹt thì nhà chủ sẽ biết. Đào gạch thì đào tường gạch dễ hơn.

Đào gạch nếu chủ nhân người ta biết được thì là một sự rất nguy hiểm cho kẻ trộm, vì người ta sẽ rình, chờ khi anh trộm chui vào là người ta phang cho mấy gậy thì thật là không có đường chạy. Nhưng kẻ trộm thường khi chúng cũng ranh mãnh lắm. Tuy vậy người có của bạc giờ cũng khôn ngoan hơn.

Ở một làng kia có một phú ông rất giàu có. Trong làng có một tên trộm đã nhiều lần rình mò mà không vào được nhà ông, vì nhà ông không những kín đáo lại có nhiều chó giữ. Suy tính mãi, tên trộm mới nghĩ cách khoét ngạch vào ngay trong nhà ông. Như vậy không phải leo tường và cũng không phải đi qua sân, có thể tránh được lũ chó tinh quái. Nghĩ thế là hẳn thực hành luôn. Ngay đêm hôm đó hẳn đến nhà phú ông, tìm cách khoét một chỗ chân tường đầu hồi nơi đồng cũi. Ta nên rõ rằng, khoét ngạch là một việc rất tốn công không phải một đêm mà xong ngay.

Tường nhà phú ông xây rất kỹ lưỡng, nên đêm đầu tiên, tên đại bộm đào không được bao

nhiều trời đã về sáng. Hẳn bỏ dở công việc để đến đêm sau lại tiếp tục.

Ngày hôm sau tình cờ Phú ông đi dạo quanh nhà tới chỗ đầu hồi thấy chân tường có vết đào. Phú ông cúi xuống xem xét rất kỹ lưỡng để xem đây là một lỗ cây đào hay là một hang cáo. Nhìn thấy vết chân người, phú ông thoáng hiểu ngay đây không phải là một hang cáo hay một lỗ cây mà đây chính là chỗ một tên trộm đang khoét ngạch. Phú ông mỉm cười, lặng lẽ đi vào không nói nửa lời cùng ai.

Rồi ngày hôm ấy vợ con phú ông thấy phú ông sửa lại chiếc bừa cũ, cửa bớt hai răng giữa. Hỏi phú ông thì phú ông chỉ đáp là để làm cái này.

Gian đầu hồi nhà phú ông là nơi chứa những đồ

đồng. Ở đây xếp đủ mâm thau, chậu thau, nồi ba mươi ván...ván... Tên trộm mà vào được gian buồng ấy thì nó kiếm được một mẻ to.

Đêm hôm ấy sau khi người nhà đi ngủ, phú ông cũng đi ngủ như thường lệ, nhưng chợt ông vùng giậy rón rén đi tới gian nhà đầu hồi.

Đêm hôm bốn bề yên lặng như tờ. Xa xa tiếng rón rén rĩ rĩ non. Phú ông để ý lắng tai nghe thì thấy có tiếng cào đất nhẹ nhẹ. Phú ông mỉm cười một mình biết rằng chú trich đang làm cái công việc khoe! ngạch. Ông ngẫm nghĩ không hiểu tên trộm nào mà gan góc thế dám trêu gan ông. Ở trong lảng ông có mấy tên trộm, ông đã biết cả, ông không ngờ chúng lại dám vuốt râu cộp như vậy

Xưa nay ông đã từng hai ba lần bắt được trộm rồi mà nó không khiếp ông thì rõ cũng đáo để thật.

Phú ông lại lặng lẽ rón rén đi xuống nhà ngang lấy chiếc bừa ông sửa lại buổi trưa lên rồi ông ngồi chờ.

Bên ngoài tên trộm vẫn đào. Tí một tí một, nó hơi đất ra. Chẳng mấy chốc chỗ ngạch đào đã to vừa bằng lỗ chó chui. Ánh sáng yếu ớt của bên ngoài lọt qua khe ngạch vào trong buồng. Phú ông ở bên trong vẫn lặng lặng ngồi chờ. Tên trộm vẫn cố đào. Những nhát dao cào đất có vẻ mạnh hơn vì tên trộm bình như cũng lo không kịp thì giờ hành sự ngay đêm ấy.

Tên trộm kiên gan mà phú ông cũng kiên gan.

Phú ông vẫn ngồi im

nín thở chờ cho tên trộm
đào xong gạch chui vào.
Lỗ gạch mỗi lúc một
rộng hơn và tên trộm
đang cố sức làm cho vừa
người chui và vừa cho đồ
đạc qua nữa.

Nó vẫn hi hục đào ở
bên ngoài và ở bên trong
phú ông thì kiên gan chờ
đợi.

Lỗ gạch đã to để cho
một người chui lọt. Bây
giờ đào rộng thêm ra là
một truyện dễ dàng lắm.
Chỉ việc bầy những viên
gạch ở trong là lỗ sẽ to
thêm. Vạn sự khởi đầu
nan, bước đầu đã xong
thì sau không khó khăn
nữa.

Lỗ gạch đã to lắm rồi.
Bên ngoài tên trộm chắc
là sửa soạn để chui vào.
Phú ông nhẹ nhẹ đứng
lên, đặt chiếc bừa lên
trên lỗ hồng.

Lúc ấy ở bên ngoài là

lũ có một vật tròn chui
vào. Hẳn là đầu tên trộm.
Phú ông không hấp tấp,
chậm chạp nhìn lại vật
vừa chui vào. Phú ông
hiểu rằng, tên trộm ở
ngoài trời sáng hơn, chui
vào trong buồng tối hơn,
chắc đôi mắt dù có tinh
cũng không nhận thấy
được phú ông ngay.
Nhìn kỹ vật vừa chui vào
thì phú ông biết đây
không phải là đầu người
mà là một củ chuối, cắm
vào một chiếc gậy. Tên
trộm khôn ngoan thật, nó
muốn rờ đường chắc chắn
trước khi chui vào,
nhưng phú ông cũng
không phải là người đại
dột. Ông mặc cho tên
trộm khua chiếc gậy cắm
củ chuối chán rồi rút ra.
Bây giờ mới là lúc tên
trộm chui đầu vào. Phú
ông nín thở chờ đợi. Đầu
tên trộm vừa vào lọt cái
lỗ gạch, thì ở trong này

phú ông cũng hạ phệp
chiếc bừa xuống.

Đầu tên trộm lọt đúng
vào chỗ răng bừa phú
ông cưa đi ban sáng.

Tên trộm giẫy rụa,
ngóc đầu nhìn phú ông.
Phú ông cười ha hả,
truyền gọi người nhà
thấp đèo nển lên.

Đèn đuốc soi vào, tên
trộm nằm rạp dưới đất,

có lọt vào hai răng bừa.

Phú ông nhìn nó bảo :
« Tưởng là ai, chẳng hóa
ra thằng Phúc đây à ?
Trưa nay, nếu lão không
cần thận cưa bớt răng
bừa đi có phải là mày đã
toi mạng không ? »

Ah trộm van lạy phú
ông rồi rít, xin phú ông
tha cho, cam đoan từ nay
sẽ không giám mon men
tới nhà phú ông nữa.

..

Ô kìa, làm sao thế !

BÁT trộm thật ra thiên phương bách kế, nhưng có lẽ lối bắt trộm của cụ đề trong câu truyện sau này là một lối đặc biệt và thú vị hơn cả.

Đêm hôm ấy cụ đề đang ngủ bỗng nghe tiếng lạch cách trên mái nhà. Cụ vươn vai thở mạnh một tiếng thì những tiếng lạch cách đó im hẳn. Những tiếng lạch cách im đi thì có tiếng chuột rúc, nhưng cố ý nghe cụ nhận thấy cái gì là lạ trong tiếng chuột rúc ấy. Cụ mỉm cười đoán ra là chắc có chú trich ở trên mái nhà. Cụ bèn ngồi giậy, thấp đèn

Vén bút điều thuốc lão.

Anh trộm trên mái nhà, giàng chừng thấy cụ đề ngồi giậy rồi không hi vọng gì, anh bèn nằm im trên mái ngói.

Cụ đề hút xong điều thuốc đứng giậy đi quanh nhà, rồi cụ lại lên giường nằm ngủ như hình không lưu ý đến anh trộm đang nằm ép trên mái ngói cửa.

Cụ vừa vào giường nằm chưa được bao lâu cụ đã ngáy o o. Anh trộm trên mái ngói lúc ấy lại bắt đầu rờ ngói. Và khi ngói đã rờ xong, thì có tiếng cửa rui. Tiếng cửa rui nhẹ nhàng chậm chạp, đều đều.

Cụ đề ngủ say quá, và cả người nhà ở trong nhà ấy cũng đều ngủ say như chết. Sự thật ở trong ngôi nhà ấy thì chỉ có cụ Đề ngủ trên một cỗ ghế ngựa và cụ bà với một đứa cháu nhỏ thì nằm ngủ ở một chiếc phản kê gấm đấy. Chiếc nhà ấy ba gian. Gian giữa là giường thờ, và gian bên kia cũng kê một bộ ghế ngựa bó không.

Cụ đề vẫn ngáy. Trên mái nhà, tên trộm vẫn cựa rui. Chỗ tên trộm đang cựa rui, ở đúng trên chiếc ghế ngựa kê ở gian nhà bên kia giường thờ.

Một lúc lâu lắm thì tiếng cựa rui ngừng. Chắc hẳn anh trộm đã cựa xong khúc rui đề đủ lọt người vào trong nhà được rồi.

Lúc ấy anh thông

xuống một chiếc giầy. Và chính anh theo chiếc giầy đó tự xuống chiếc ghế ngựa.

Vừa lúc ngời anh trộm lúng lảng ở sợi giầy thừng thì ở bên giường bên này cụ đề giở mình rồi cụ ho. Cụ ho một cơn xong lại thấy cụ ngồi giậy đi uống nước. Ấm nước cũng như điều ông đều để ở bộ bàn và trường kỷ kê ở trước giường thờ. Ra đây cụ thấp đà lên.

Anh trộm thấy cụ đề ho liền vội vàng lại leo giầy lên thẳng mái nhà.

Lần này cụ giậy rất lâu. Hết uống nước cụ lại rút thuốc, cụ cứ quanh quẩn mãi ở trường kỷ không chịu đi ngủ.

Rồi thấy cụ tắt đèn đi. Trong nhà tối om. Nhưng cụ đề vẫn không đi ngủ.

cụ đi bách bộ trong nhà. Anh trộm nằm trên mái nhà chắc là sốt ruột lắm nhưng sự kiên gan của kẻ trộm là một sự kiên gan ghê gớm, nên anh trộm ta cứ lăm lăm trên mái ngói, mặc cho cụ li bách bộ hay làm gì ở trong nhà thì làm.

Trong lúc ấy thì anh trộm cứ nằm ngửa mặt lên trời đếm những vì sao để chờ đợi.

Cái cụ dê ấy mãi không đi ngủ, cứ thấy cụ hết đi bách bộ lại loay toay quych buych cái gì ở trong nhà không rõ. Anh trộm cho là cụ dê già, sức yếu khó ngủ nên đi bách bộ cho mệt để dễ ngủ.

Một lúc lâu thì thấy ở trong nhà yên lặng không còn tiếng động nữa. Chắc là cụ dê đi ngủ rồi. Anh trộm ngó qua cửa ngói rồi thì thấy trong nhà tối

om om và im phăng phắc. Nhưng anh trộm cũng chẳng dại gì mà vội chui xuống ngay. Anh còn nghe ngóng chán. Anh chờ cụ dê ngủ say, anh hành sự cũng vừa. Đã đành rằng nếu anh chui xuống chẳng may cụ dê có bắt gặp thì anh cũng chẳng ngại gì. Anh sẽ tìm cách thoát được, song le bao giờ cần thận vẫn hơn.

Anh ngồi chờ được một lát thì thấy tiếng cụ dê ngáy. Cụ ngáy âm âm. Chắc là cụ phải ngủ say lắm. Anh trộm mửa rạ thắm trong bụng. Anh vội vàng chui vào, thông người xuống chiếc giầy. Chiếc giầy của anh hơi ngắn, không tới tận ghe ngựa. Anh liền buông hai tay ra, rún người nháy xuống tận ghe ngựa. Thì này lạ chưa,

không phải tấm ghế ngựa, mà anh đặt chân vào một thứ gì nó nhom nhóp dích dích nó hút anh tụt đèn gần đầu gối. Anh luống cuống không biết tính sao thì vừa lúc ấy, cụ Đê tỉnh giấc giậy. Cụ ho một cơn, rồi cụ lại chỗi lên đi ra tràng kỷ chằm đê. Anh kẻ trộm cuống quýt muốn chạy không được.

Khi ngọn đèn chằm lên, anh trộm mới biết là mình nhẩy đúng vào ang mật. Thì ra trong lúc cụ đê hí hục với bóng tối, cụ đã chuyền bộ ghế ngựa đi, kê vào đây ang mật, vì lúc trước để ý riab, cụ đã thấy anh trộm thả giậy thừng xuống, nhưng cụ vẫn làm như không biết là cụ cô ý muốn đưa anh ăn trộm vào tràng. Anh trộm

không ngờ nên đã sa chân vào ang mật.

Cụ Đê thắp đèn xong, cụ ung dung hút thuốc như không để ý tới anh trộm. Anh trộm liền gọi cụ: « Lậy cụ, cụ tha cho con ! »

Bây giờ cụ mới quay lại nhìn ra vẻ ngạc nhiên nói: « Ô hay ! Sao lại thế kia ? Chum mật ăn tết của nhà tôi đây, sao anh lại nhẩy vào thế có hỏng cả không. Tôi đi ra đi chứ ».

Anh trộm nói: « Lậy cụ con không rút chân ra được ạ ».

Bây giờ cụ Đê mới đánh thức người nhà ở nhà dưới giậy để lên lời anh trộm ra khỏi ang mật.

Cụ bảo anh trộm: « Anh

trông tôi ngủ phải ruột nỉ ».

không? Anh cho là tôi già yếu anh không sợ phải không? Già yếu thì tôi cũng là con nhà võ, cũng còn vẫn nói ang mặt để đánh bả / anh. Anh tinh bây giờ gần hết, thàng củ mặt, tôi lại cứ ngủ kỹ để các anh đến khâu hết

Anh ké trộm nói : «Lấy cụ, con đã biết tài cụ rồi, xin cụ tha cho ! »

Cụ Đờ không nói gì, chờ người nhà lên lời anh trộm ra khỏi ang mặt, và sáng hôm sau đưa anh tới trình ông Lý.

Bầy cò ke

BẦY cò ke là một thứ bầy làm bằng tre đực, có cái bầy làm sập một chiếc cần xuống khi vật gì đựng vào cái bầy ấy. Người đồng ruộng thường dùng bầy ấy để đánh bầy cáo, cây (uống) nhiều các hoang thú ở ngoài đồng hoặc ở ven đồi núi.

Nhưng đã có một lần có người dùng bầy này để bắt trộm. Ấy là một ông phó lý ở một làng kia. Ông phó là một tay giàu có trong làng, có nhiều ruộng. Đôi khi những ruộng của ông thường bị hoang thú đào hang, nên ông phải dùng một chiếc bầy cò ke để bắt các

loang thú. Khi chiếc bầy sập vào một con cây hương, ông phó có ngờ đâu có ngày chính cái bầy ấy sẽ sập vào một tên trộm.

Ông phó giàu có nên rất sản đồ đồng trong nhà. Nhưng đồ đồng này ông thường để cả ở gầm giường. Như vậy tiện việc kiểm soát đối với kẻ ăn người làm nào khi lấy dưng, và đêm hôm đó bị bọn trich cực họ vào họ kh uật đi hộ.

Một hôm ông phó đang thêm thiệp giấc nồng, bỗng thấy bà vợ lay giậy rồi thì thầm vào tai ông. Ông để ý nghe thì thấy

tiếng gì cả, vào các nồi đồng, mâm đồng như ai ném cát vào vậy. Tắt đèn ông cho là chuột cào đất ở gầm giường lên bắn vào các đồ đạc kia, nhưng lắng tai nghe ông không thấy tiếng cào đất của chuột. Trong lúc ấy thì bà phó thì thầm ghé vào tai chồng bảo: « Trộm ! »

Ông phó sẽ ngồi lên, rồi ông lại nằm xuống. Ông nghĩ không biết nên đối phó với anh trộm này ra sao. Trong lúc ấy anh trộm lại ném thêm nắm cát nữa vào đồng mâm đồng thau đồng.

Kẻ trộm rất khôn ngoan. Chúng biết rằng dân quê hay để nồi đồng mâm thau ở trong các số buồng hay gầm giường. Muốn lấy những thứ đó, trước khi vào trong nhà người ta, chúng còn rò

xét xem chỗ chúng vào có những đồ đạc hay không. Ở các số buồng và gầm giường thì thường tối om om, chúng trông không rõ nên chúng dùng cách ném cát vào trước để rò xét về hai phương diện: Xem ở đây có đồ đạc không và chủ nhà thức hay ngủ, và nếu thức thì có lưu ý tới chúng không. Xem chừng nếu chủ nhà lưu ý tới chúng, chúng sẽ bắt trước tiếng chuột rúc hoặc tiếng mèo kêu để đánh lạc sự nghi ngờ của chủ nhà đi.

Nghe thấy trộm ném cát rò đường, ông phó giả cách ú ớ nói mê vài câu. Rồi ông làm như tỉnh giấc. Ông ngồi dậy, lại ra sân đi tiêu một lúc rồi quay vào.

Bên ngoài lúc ấy anh

trộm của thờ ngồi rình, chờ cho ông phó lại lên giường đi ngủ. Anh chờ một lúc lâu, thấy trong nhà im lặng tứ bề chỉ có tiếng hai vợ chồng ông phó ngủ ngáy đều đều.

Anh trộm đã biết đích xác là ở gậm giường có mâm thau, đồ đồng rồi, nhưng anh còn cần thận ném thêm một nắm cát vào trong lỗ gạch nữa trước khi anh chui vào trong nhà để xem vợ chồng ông phó đã ngủ kỹ hẳn chưa.

Nào ngờ đầu lâu này, anh vừa thò tay vào để ném nắm cát, bỗng tay anh chạm phải một vật gì, rồi đánh sập một tiếng, tay anh bị ép vào hai mảnh tre đục. Anh chỉ kịp kêu lên một tiếng « ối » và anh không sao rút tay ra khỏi nữa.

Lúc ấy ông phó mới ung dung trở dậy, đánh diêm thắp đèn, gọi người nhà đi vòng ra đằng sau nhà tóm cổ anh trộm đang bị mắc một tay trong chiếc bẫy cò ke.

Nguyên trong lúc giây đi tiêu ông đã để ý đến lỗ gạch do tên trộm đào và ông nghĩ tới chiếc bẫy cò ke vẫn đúng đề bẫy hoang thú. Giường ông kê sát tường, ông muốn rình đánh kẻ trộm cũng khó nên ông phải lấy chiếc bẫy cò ke đặt rậm ngang vừa tầm tay tên trộm đưa vào. Cũng may mà tên trộm cần thận ném thêm nắm cát nữa, chứ nếu nó chui đầu vào thì cái cựa bẫy sẽ sập vừa đúng cổ nó!

Khi đã bắt được tên trộm rồi, ông phó nhìn kỹ hẳn rồi, lắc đầu bảo :

« Tui ra anh không kiêng
rè ai cả nbi. Ở trong
làng này anh muốn lấy
của nhà ai thì lấy, ít
nhất của nhà tôi anh
cũng phải từ ra chứ ».

Sở dĩ ông phó nói vậy
là vì tên trộm này đối với
ông không xa lạ gì. Nó là
một tên trộm trước đã bị
bắt quả tang. Ông Lý và
ông Trương muốn giải
bắt lên huyện. Ông phó đã
nói xin giúp và bắt nó
cam đon từ sau không
đi ăn trộm nữa. Không
nữa nó không chịu
ăn trộm mà nó còn trả ơn
ông phó một cách thật là
xứng đáng quá. »

Ông phó lại bảo : « Thế
mới biết, đối với bọn táng

tận lương tâm như chúng
mày, nhân tậu không
được, phải ác nghiệt mới
xong. Lần này thì mày
rủ tù. Nhà tao hôm nay
không có chiếc bẫy cò ke
này có lẽ bao nhiêu mâm
thau chậu đồng nhà tao
sẽ biến hết về tay mày. »

Tên trộm cúi đầu yên
lặng không đáp lại ông
phó nửa lời. Phải chăng
là nó hối hận, hay nó sợ
phải lên huyện đề vào tù ?

Ông phó không đợi đến
sáng nữa, ngay đêm hôm
ấy, ông cho người nhà
giải tên trộm ra điếm
giáo cho tuần đi h canh
giữ đề đến sáng hôm sau
trình ông Lý làm biên bản
dẫn lên huyện.

Bắt sống.

MẤY đêm liền, nhà ông Hàn bị trộm rình. Thật là một sự phiền vô cùng cho những ai phải rình lại trộm. Cứ ngong ngóng suốt đêm còn ngủ nghề làm sao được nữa. Chẳng thà chúng cứ vào hăa đi, cho chúng một trận xong, chúng không giám bén mảng tới nữa, mới có thể ngủ được với chúng chứ.

Kẻ trộm thường ra thì chúng đi có một mình, nhưng cũng có khi chúng đi ba bốn đứa. Bọn đó nếu vào lọt nhà chủ rồi, khi ra nếu gặp cản trở chúng sẽ dùng sức đòi lại. Thế gọi là *già trộm*

non cướp, và hành động của chúng là muốn vào *nhỏ ra to*.

Trộm rình nhà ông Hàn có lẽ cũng là một bọn vài bốn đứa gì đấy. Ông Hàn biết chúng rình, nên ông cứ phải thức để rình lại chúng. Ông chỉ mong cho chúng vào hoặc chúng đi hăa đi, chứ bốn năm đêm liền thì thức với chúng thật là khó chịu.

Ông mong chúng vào là vì ông đã có đủ phương tiện để đối phó với chúng.

Còn bọn trộm bên ngoài xem chừng cũng khó chịu với ông Hàn. Chúng nó bảo nhau : « Cái thằng già thính ngủ lắm. Có lẽ ta

phải tỉnh đến chuyện chịt lấy hần thì mới ăn thua ! »

Ông Hàn cũng biết bọn trộm có ít nhất là vài bốn đứa nên ông càng để phòng kỹ lưỡng. Ông dặn bảo mọi người nhà công việc phải làm khi ông ra hiệu.

Bọn trộm rình bên ngoài thấy trong nhà im phăng phắc. Cứng ném một hòn gạch vào trong sân để thăm dò. Trong nhà vẫn yên lặng như tờ, trừ con chó sủa lên vài tiếng lại thôi ngay.

Thế là lũ trộm yên trí là người trong nhà đã ngủ rồi, nhưng còn con chó. Nhiều chỗ thì chúng mới ngại, chứ nhà ông Hàn chỉ nuôi có một con chó thì chúng không ngại lắm.

Một tên trộm vào trước thăm đường, còn những

tên khác đứng ngoài chờ hiệu còi của tên kia.

Tên trộm vừa nhảy khỏi tường vào tới trong sân, con chó sủa tới gần. Tên trộm đưa chiếc gậy luồn vào trong một sắc con rầu, lắc lư như con rắn bò. Con chó thấy vậy gãn gừ rồi lùi bước. Loại chó có con rất sợ rầu. Chỉ có giống chó săn thấy rầu mới không sợ.

Đã không sợ con chó nữa rồi, tên trộm lặng lẽ lặn mò đi men tường. Nhà ông Hàn đóng cửa bức bàn, phải khó khăn mới cậy được, mà muốn cậy thì ít nhất phải hai người mới tránh được mọi tiếng động to.

Tên trộm lại lần mò ra sân, nơi các đồng nghiệp đang chờ ở ngoài. Nó huýt một tiếng còi se se. Bên ngoài hai bóng đen nữa nhảy

vào. Chúng cùng nhau ba
đưa thì thâm một lúc, rồi
chúng nhất quyết cạy cửa
nhà ông Hàn.

Chẳng lẽ một bọn ba
tên trộm đã vào được tới
đây lại chịu ra không hay
chỉ loaan quanh nhất
mily thứ lật vật không
đáng tiền ở sîn hay sao?
Muốn ăn to, chúng phải
cạy cửa nhà ông Hàn
cho bằng được. Không
liều, làm sao mà thành
công.

Tất cả là cả ba anh trộm
phân công cùng công tác
công việc cạy cửa nhà
ông Hàn. Lực kịch! Lực
cực! Chúng đang cùng
nhau hi lực nào đao bậy
cửa, nào tay nâng cửa
thì bỗng ở trên mái nhà
có ai ném xuống vật gì
kêu đánh «soảng» một
tiếng thật to. Lũ trộm rất
minh trong đêm tối! Chỉ
trong một giây, anh nọ

nhìn anh kia rồi báo
nhau cùng chạy, nhưng
chúng chưa kịp chạy thì
đã có tiếng đổ xuống sâu
những vật gì rào rào, và
lại một tiếng «soảng»
nữa.

Một tên trong bọn trộm
kêu lên một tiếng «Ái»!
Hắn bị mảnh cửa bắn
vào mang tai.

Nguyên nhà ông Hàn
cũng như nhiều nhà giàu
khác ở thôn quê tuy là
nhà một tầng, nhưng có
lâm thêm một cái chòi
cơi để phòng trộm
cướp. Lúc một tên trộm
vào ông Hàn đã biết rõ
ràng, nhưng ông muốn
chờ cả đồng đảng của nó
vào ông mới ra tay. Ông
muốn chỉ một mẻ lưới bắt
được cả đàn chim. Ông
cũng nghe thấy tiếng tên
trộm huýt còi gọi lũ bạn
ở ngoài. Ông chỉ cười
thâm.

Khi bọn chúng đã vào hết, và khi ông nghe thấy chúng kì cách bậy của, ông mới tự trên nóc trời ném xuống một chai đựng nước dầy. Chai rơi xuống, vỡ ra, nước trong chai bị tức bắn tung tóe đem theo những mảnh chai nhỏ ly ty.

Ném xong chai nước, ông lại đổ xuống sân mấy thùng vừa đổ vừa hét hô hồn.

Đồng thời trong lúc ấy, người nhà ông được lệnh từ trước đã đem chõng ba mũi giải khắp mé quash tường. Khi khắp nơi đã được rắc chõng (cần thận rồi), ông Hàn ném thêm chai nước nữa. Mảnh chai lần này bắn vào một tên trộm khiến cho nó kêu lên một tiếng thất thanh.

Lúc bấy giờ lũ trộm chạy được vài bước, một tên dám phải bờ hòn và

đổ, ngã bõ sãi ra giữa sân. Hai tên kia sợ hãi không dám chạy nữa, đành đứng im một chỗ, và tên trộm thứ ba khi lóp ngóp bò giậy được một cách rất khó khăn thì cũng không dám chạy thêm.

Ba tên hỏi nhau ý kiến. Tên lỏ nói : « Làm thế nào bây giờ ? » Tên kia nhắc lại : « Làm thế nào bây giờ ? »

Rồi chúng đổ lỗi cho tên đã vào đầu tiên không chịu rõ đường cần thận để đến rồi cùng nhau mắc bẫy cả lũ như thế này. Bọn chúng còn đương phân vân chưa biết xử ra sao thì người nhà ông Hàn đã hò nhau đốt đèn đuốc sáng chung từ phía soi lên. Ba anh trộm thật là luống cuống!

Bây giờ ông Hàn ở trên

chời, hỏi với xuống nhà :
« Thế nào có mấy đứa
chúng mày ? »

Một tên người nhà
đáp : « Bẩm ông ba thằng
ạ ! »

Ông Hàn lúc ấy xuống
nhà trong, mở cửa ngách,
đi giầy bước từng bước
ra ngoài sân, ngắm nhìn
ba tên trộm. Ông bảo
chúng :

« Các anh gớm thật !
Làm lão mất ngủ bốn
năm đêm liền. Bây giờ
thì các anh tính sao ? »

Lũ trộm đều cúi mặt
xuống, không tên nào nói
nửa lời.

Ông Hàn lại hỏi riều
chúng : « Thế nào các
anh bây giờ tính sao ?
Định vào nhà lão, sao
không cần thật, lại để
cho lão biết. Ngồi ăn
sương của các anh còn
kém lắm ! »

Bọn trộm vẫn đứng im
không nói gì. Ông Hàn
bây giờ bảo : « Lẽ ra thì
lão bắt các anh giải lên
ông Lý để trình huyện thì
các anh sẽ rù tù, nhưng
lão muốn để phúc đức
cho con cháu, lão tha cho
các anh ».

Nghe ông Hàn nói vậy
lũ trộm mừng cuống
quýt cùng nhau nói :
« Trăm lạy cụ cụ thương
chúng con. Chúng con
trót dại lần này, lần sau
chúng con không dám
trên vào tay cụ nữa ! »

Ông Hàn bảo : « Lẽ tất
nhiên là tôi thương các
anh nên tôi mới không
giải các anh trình ông Lý,
nhưng tôi cũng không
muốn từ nay các anh
theo đuổi cái nghề này
nữa ».

Lũ trộm lại nói : « Bẩm cụ, nếu cụ tha cho chúng con, chúng con quyết chừa nghề ăn trộm ạ ! »

Ông Hàn cười, nói tiếp : « Các anh có chừa được không ? Ai kiểm soát nói được các anh. Tôi sẽ có cách bắt các anh chừa hẳn nghề này để làm ăn lương thiện, chứ không để các anh đi lấy không của người ta mãi ! »

Lũ trộm chưa hiểu ý cụ Hàn nói ra sao, thì thấy cụ bảo người nhà cần thận đi vào tạm trói ba tên trộm lại. Cụ bảo chúng : « Các anh hãy vai lòng chịu trói chờ đây. Tôi sẽ có cách riêng ! »

Khi bọn trộm đã bị trói chặt vào ba gốc cây cau ở sân, Ông Hàn sai người nhà nấu nồi cháo hoa.

Cháo được, ông sai múc lên ba bát và ông cạo râu cây cau hòa lẫn vào các bát cháo ấy. Ông truyền đưa cho ba tên trộm ăn ba bát cháo. Ông bảo chúng : « Các anh chịu ăn ba bát cháo này thì tôi sẽ cởi trói tha các anh về ngay, nếu các anh không ăn, tôi sẽ để các anh đấy, sáng mai tôi giải trình ông Lý, các anh sẽ vào tù. Các anh ăn cháo này, không có hại gì nên các anh thật tâm bỏ nghề ăn trộm. Trái lại, về sau nếu các anh còn giữ nghề ăn trộm thì mỗi khi ra sương đêm, sương ngấm vào người, các anh bị ho, như vậy các anh sẽ không theo đuổi cái nghề gian xảo không vốn được nữa ».

Bọn trộm hỏi ý kiến nhau rồi cùng ăn ba bát cháo ấy.

Ông Hàn lại bảo chúng: « Nếu hôm nay, các anh gặp phải người ác, họ có thể bằm tóc vào các bát cháo, bắt các anh soi, thì rồi ra các anh chỉ có ốm

ho mà chết. Từ mai các anh làm ăn lương thiện, các anh nên cảm ơn tôi».

Bọn trộm ăn cháo xong, ông Hàn tha cho chúng về.

Quả nhiên về sau ba tên trộm ấy đều chừa nghề trộm cướp.

Hồng lười của người ta rồi!

Có một ông lão, nhà cũng vào hạng khá giả. Ông hay chơi chim gáy, nên ông có rất sẵn lưới để đánh bắt chim. Ông tuy không giàu có lắm, nhưng sự suag túc của nhà ông cũng dễ khiến cho bọn con buôn không vốn dòm ngó tới.

Một đêm có một tên trộm lén mò vào nhà ông. Tên trộm này rình ở nhà ông là đến năm sáu đêm rồi, mới đượ: đêm ấy trong nhà ngủ kỹ và con chó giữ nhà không cắn mảy. Người mỗi chó mỗi rồi còn gì nữa.

Tên trộm sau khi trèo

tường vào, đi lén từng bước nghe ngóng động tĩnh. Nó phân vân không biết nên đi xuống bếp khoảng ít nổi niêu bát đĩa hay lên trên nhà để lấy những đồ vật đáng tiền hơn. Sau cùng nó quyết định xuống bếp trước và nếu ở bếp không có gì nó sẽ lên nhà trên cũng vừa.

Vào nhà trên lén tạt nhiên là nguy hiểm hơn kiếm ăn ở dưới bếp. Thôi thì hồng nổi vợ để, không có mớa quý, nó hãy lấy mảy mớa tầm thường vậy. Nhưng không may cho hắn, vào tới bếp, lục đi soát lại chỉ có mấy chiếc

nồi đất không và vài cỗ đồ rau diêm nhiên như ngồi cạnh nhà bếp vậy. Anh trộm liềm từ từ lần đi lên nhà trên, vừa lén từng bước vừa nghe ngóng.

Nhà trên ông lão này cũng giống nhiều nhà khác không có cửa, chỉ có mấy chiếc đại chắn nắng nên muốn vào trong nhà ban đêm cũng như ban ngày không cần phải mở cửa. Tên trộm đứng trước nhà ngẩn ngại, ngập ngừng. Nó chỉ sợ ông lão lại thức giấc giậy thì bao nhiêu công pìn của nó đều đổ xuống sông cả. Sau cùng nó liềm bước vào. Đêm hôm ấy trời tối lắm. Ở ngoài đã tối, vào trong nhà lại tối hơn. Nó sờ soạn bỏ sát mặt đất, rồi nó định trí nhia. Trong bóng tối lờ mờ, nó nhận thấy có giầy

quần áo, và sát ở trong góc tường là mấy cái nồi xanh của nhà này. Nhìn lên giường thờ, không có cái gì đáng lấy. Nó bèn định tâm quơ ít quần áo và bèn lấy chiếc nồi xanh. Thôi thế cũng đủ lén bèn được công khó nhọc cho nó trong mấy đêm rình mò. Nó đưa tay vào đấm quần áo. Nó đã tính chỗ quần áo ấy nó sẽ tiêu thụ ở đâu rồi. Thôi, chuyển này với chỗ quần áo và ít nồi xanh kia, ít nhất cũng có ăn tiêu trong nửa tháng. Nó kéo một chiếc áo, nó kéo một chiếc quần, nó kéo một chiếc thứ ba, chiếc thứ tư và chiếc thứ năm thì bỗng có cái gì chụp lên đầu nó úp cả lên người nó. Nó hết hoảng bỏ năm quần áo rã ruy để gỡ cái vật gì lù lù bụng quần vào người nó. Ngay lúc ấy có

tiếng cười khanh khách của ông lão, và tiếng bà lão bảo:

« Kia ông giậy đi, kéo ông khách ông ấy chờ! »

Ông lão ngồi giậy, chằm đềm lết. Anh trộm bấy giờ mới biết mình bị chụp vào trong một chiếc lưới. Ông lão bảo hẳn: « Ô kia, hỏng cả lưới của tôi rồi. Tôi bây chím thế nào được nữa ».

Anh trộm lúc ấy chỉ van lạy xin tha.

Chắc các bạn cũng hiểu là trong lúc anh trộm vợ quần áo, anh ta đã động tới chiếc giầy lưới ông lão căng từ trước để chờ anh nện lưới mới ụp

xuống đầu anh ta được. Nguyên trong mấy hôm, ông lão đã biết có trộm rình, ông liền tưng kễ tưng kễ, biết rằng trộm vật đã rình ở nhà ông thì thấy quần áo thế nào cũng lấy. Bởi vậy ông mới đem quần áo vắt cả ra giầy, hay nói cho đúng ra một chiếc sà nhà. Ông buộc chiếc giầy lưới vào một cái áo. Cái áo này bị kéo mạnh, kéo cả chiếc lưới căng ở trên. Vô tình anh trộm không biết đàn mà tránh nên bị lủng bụng trong lưới để làm trò cười cho vợ chồng ông lão, và để ngày hôm sau bị trời dẫn tới nơi pháp luật!

Trẻ con bắt trộm

Hậu sinh khả úy, câu nói này của đức Khổng Tử đã áp dụng vào câu truyện một cậu bé lên tám tuổi bắt được một tên trộm ngay. Câu truyện này, ngày nay vẫn còn là một câu truyện vui mà dân chúng mấy làng ở huyện Yên-Dũng tỉnh Bắc Giang kể lại cho nhau nghe.

Cậu bé là con một nhà nông trong làng. Bây giờ đương mùa làm đồng, bố mẹ, anh chị cậu và các người lớn khác đều phải ra đồng làm việc cả. Ở nhà chỉ có một miah cậu trước khi mẹ cậu ra đi

có dặn cậu : « Con phải coi nhà cẩn thận, kéo lũ trộm nó vào lấy thóc và đồ đạc của mẹ nhé. »

Cậu bé vâng lời mẹ. Bà mẹ lúc dặn bảo con câu ấy cũng chỉ là một sự quen miệng, muốn đề cho con không đi chơi khỏi nhà thôi. Bà cũng không ngờ đâu con bà lại bắt nổi được trộm.

Còn cậu bé nghe lời mẹ dặn như vậy thì cậu biết là cậu có cái nhiệm vụ phải giữ nhà đừng cho ai vào lấy cái gì mang đi. Trong cái trí óc non nớt của cậu, cậu hiểu rằng trộm là một kẻ không phải

người nhà vào trong nhà lấy đồ đạc của nhà mang đi. Cậu thường được nghe những câu truyện kể trộm, và đã có những đêm sợ trộm, sợ cướp cậu phải nằm ôm chặt lấy mẹ. Cậu sợ trộm cũng như sợ ma, nghĩa là chỉ khi có bóng tối, lúc ban đêm thì cậu sợ, còn ban ngày, theo lời người lớn nói thì kẻ trộm phải sợ người ngay.

Hôm ấy cậu đang chơi thả diều một mình ở ngoài sân. bỗng có một người ở cổng đi vào. Cậu ngẩng đầu lên thì là bác Nhân, một người ở một gian lều ở đầu làng.

Bác Nhân hỏi cậu: « Thấy u có nhà không cháu? »

Cậu đáp: « Thấy u cháu đi làm đồng cả. »

Nghe bác Nhân

chẳng phải là ai xa lạ, chính là một tên trộm vặt trong làng. Hôm ban ngày thường rờ những nhà nào vắng hết người lớn để đánh lừa trẻ con kiếm thúy thóc, con gà. Hôm ấy hắn đến nhà này, vì hắn cũng đoán là người lớn, đang mùa phải đi làm đồng cả.

Hắn bảo cậu bé: « Thấy u cháu bảo bác đến bán cho bác ít thóc, nhưng thấy u cháu đi vắng cả thì thôi vậy. Bác đi về đây. »

Một lát nói là đi về, nhưng hắn đã lẻ vào trong nhà. Cậu bé con trông thấy, cậu nghĩ ngay tới lời mẹ dặn ban sáng. Cậu chắc bác này là kẻ trộm. Cậu không nói gì, lặng lẽ đi ra ngõ đóng cổng lại. Cổng nhà cậu có con hóc, chỉ

người nhà mới liều cách
nở. Tri ngày thơ của cậu
lúc đóng công, cậu chỉ
cho rằng, công đóng rồi
thì anh trộm khớ ra khỏi,
cậu không nghĩ đến cái
con học ở cửa.

Công đóng rồi, cậu vào
trong buồng, rồi có cửa
mạch sang nhà hàng xóm,
cậu mở cửa mạch đi nt ở
nhà hàng xóm chạy một
mạch ra đồng để gọi mẹ.

Ra tới đồng cậu báo
mẹ: « U a, có cái bác gì
bác ấy hỏi mua thóc của
nhà. Con báo thầy u đi
vãng, bác ấy nói là bác
ấy đi về, nhưng bác ấy
lại vào nhà ríang, rồi
đề cốt thóc! »

Bà mẹ nghe thấy con
nói vậy liền la lên: « Thế
mày tỏ nhà ra đây à? Nó
khuan hết còn gì nữa. »

Cậu bé đáp: « Nhưng
con đã đóng công rồi.

Con đi đặng cửa ngạch
ra đây. »

Nghe con nói vậy, bà
mẹ mừng lắm, rồi vội gọi
chồng đang cày ở một
thửa ruộng gần đây nói rõ
đầu đuôi. Thế là ông chồng
bỏ trâu lại cho vợ chông,
cố gắng đi một mạch, ba
chân bốn cẳng về tới
nhà.

Trong lúc ấy thì bác
Nhâm ở trong nhà,
tìm thùng sục dầy
hai thùng thóc, lấy quang
gánh địch gánh đi. Bác
ta lại lấy thêm một đôi
vịt nữa. Nhưng ra tới
đồng, thấy công đóng,
bác ta loay loay mãi,
không biết mở công ra sao.
Bác ta đặt hai thùng thóc
và lồng vịt xuống, tìm
cách nạy công. Bác lúng
túng, gọi cậu bé con thì
không thấy cậu đâu nữa
rồi. Hốt loạng bác toan
quay vào dò trả gánh

thóc, thì vừa lúc ấy thấy tự trong nhà chạy ra, một người đàn ông lực lưỡng tay vác chiếc đòn cân. Đây là bố cậu bé mới ở đồng chạy về qua đàng cửa mạch.

Ông ta thấy anh trộm lúng túng với gánh thóc và đôi vịt, thì ông không nói năng gì, dơ đòn cân vụt thẳng. Anh trộm tránh được, vừa tránh vừa van lạy rồi rít: «Lạy ông tôi có làm gì đâu!»

Ông chủ nhà lại lấy đòn cân phang nữa, vừa phang vừa nói:

«Mày không làm gì thì

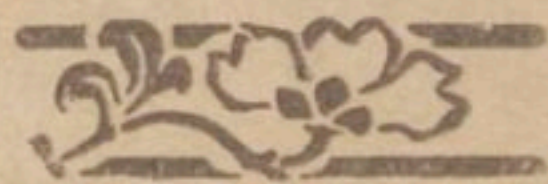
sao lại gánh thóc của tao ra đây?»

Lúng túng anh trộm đáp: «Tôi định mang ra phơi cho ông đấy chứ!»

— «Cả đôi vịt này mày cũng định phơi cho tao hay sao?»

Nói xong ông lấy đòn cân phang lia lịa. Hàng xóm thấy ồn ào đổ tới, người thì khuyên không nên đánh tên trộm nữa, người thì bảo đồ trộm đạo cứ đánh cho chết đi.

Rút cục, anh trộm phải một trận đòn khá đau, và ai cũng khen cậu bé là ranh mãnh.

Bà già bắt trộm

PHƯƠNG ngỏ có câu: « Ma không thương người ốm, trộm không thương người nghèo ! » Thật là đúng. Câu truyện sau đây chứng tỏ câu nói trên, và nhân thể hiển bạn đọc một truyện Bà già bắt trộm, sau truyện Trẻ con bắt trộm.

Nguyên bà già này góa chồng, rất nghèo khổ, ở một chiếc quán ở chợ. Ngày ngày bán hàng ngay ở chợ kiếm năm xu một hào sinh sống. Bà có mấy đứa con trai đi phu Tân thổ Giời, nên hằng ngày bà ta chỉ sống có một mình. Tỉnh thoảng, cô con gái đi lấy chồng xa mới về thăm mẹ, và cho mẹ ít tiền.

Tuy nghèo, nhưng bà cụ là người rất có nghĩa với chồng. Hằng năm ngày giỗ chồng, thế nào cũng chạy được tiền mua lấy con gà, vài đấu gạo nếp để cúng cao gi.

Năm ấy lại sắp đến ngày giỗ chồng bà. Nhân thấy gà rả bà mua sẵn con gà sòng tơ để dành tới ngày giỗ.

Trong làng có tên trộm biết thóp ấy, nên nó rình mua lấy của bà con gà ấy. Người già thì hay thính ngủ nên anh trộm rình mò luôn mấy hôm, vẫn chưa lấy được con gà.

Người nghèo hay cẩn thận đến của cải của mình. Bởi thế nên ban ngày bà để bu gà ra ngoài sân.

nhưng tôi đến là bà cho
bu gà vào trong gian nhà
ngủ. Thôi có lần thì bà
cụ đánh chiu kho quét,
chứ nếu để ngoài sân thì
nhất định con gà phải mất
vớ. Lũ trộm vô lương tâm.
Cũng vì bu gà bà cất vào
trong gian nhà ngủ nên
tên trộm phải mất công
rình mảy dẽm liền. Tên
trộm chán nản đã toan
rút lui trước sự khó khăn,
nhưng con gà sống to
ba ngày như kêu gọi
lòng tham của anh trộm.
Anh trộm nhất định lấy
cho lý được con gà ấy,
mặc dầu bà già ngủ hay
thức. Anh ta đã nghĩ:
« Cho rằng bà già có
thức nữa, anh cũng cứ
cậy cửa liếp vào lấy con
gà đi thì bà ta đã làm gì
nổi. »

Có lẽ bà già trong này
cũng biết rậy, nên bà tính

truyện liêu với tên trộm.
Bà nghĩ ngay tới một vật
bồi chiều người ta gửi
bà. Bà quyết dùng nó để
đối phó cùng tên trộm.

Tên trộm cạy liếp. Bà
rón rén đứng lên, khẽ dầy
cánh liếp giúp tên trộm.
Tên trộm thò đầu vào
nhìn quanh, bỗng có vật
gì vòng vào cổ nó, rồi nó
bị rứt một cái rất mạnh
ngã xuống.

Nguyên bà già ngồi
rình, đã dùng chiếc thông
lọng của một ông lái lợn
gửi bà lúc chiều. Đầu tên
trộm thò vào, bà cho thông
lọng vào bà rứt. Thế là
tên trộm ngã gục xuống.
Cứ cái thông lọng bà
kéo khiến cho tên trộm
ngạt thở rầy dách dách.
Lúc ấy bà mới thôi và
khi tuần trăng đi qua bà
mời vào để giải tên trộm
đến ông Lý.

Chó bắt trộm

DÀ có Trẻ con bắt trộm, lại có cả Bà già bắt trộm, phải có Chó bắt trộm.

Chó là một giống vật có ngạia và khôn ngoan. Người ta đã liệt chó và ngựa vào hạng vật thông minh và có tình, nên thành ngữ đã có câu *khuyên mã chí tình*.

Trong truyện này, con chó đã tỏ ra không kém chi người. Đây là một con chó Lài rất to lớn, đứng lừng lừng như một con cọp nhỏ. Tất nhiên phải nhà giàu mới nuôi được giống chó này vì sức to, nó ăn rất khỏe. Nhà

nghèo có khi chạy gạo người còn không xong, còn nói chi đến gạo chó?

Con chó này đã làm tròn nhiệm vụ «con chó giữ nhà» của nó. Ông Cả nuôi nó vẫn thường được dân làng khen là con chó đẹp và to lớn nhất làng. Người làng chỉ hiệu thõ chứ có rõ đâu là nó lại khôn ngoan cũng vào hạng nhất làng nữa.

Nhà ông Cả giàu có nên quâu gian thường hay nhòm ngó. Lũ trộm cũng biết rằng ông Cả có con chó lớn, nhưng đối với bọn này, lớn hay nhỏ thì cũng chỉ là một con chó, nên con chó Lài nhà

ông Cả trước mắt; bọn trộm ững không khác chi những con chó khác, nghĩa là chúng không sợ gì hơn một con chó thường.

Bởi thế nên trong làng có một anh ấu trộm vẫn để ý rình dè vào nhà ông Cả. Cửa ngõ nhà ông Cả cũng kín đáo, và nhất là tia rắng bọn gian sợ coi con chó của nhà mình nên đêm đêm ông Cả ngủ kỹ lắm.

Một buổi sáng khi ng rời nhà ông Cả giậy không thấy con chó đâu. Mọi người cũng quyết chia nhau đi tìm. Người nhà biết rằng ông Cả quý con chó lắm, nếu nó đi mất cũng là một sự phiền với ông. Tìm khắp nhà không thấy, hỏi mấy nhà hàng xóm cũng không thấy. Người nhà bàn

nhau hay là trộm vào nó đâu, bây giờ mất rồi.

Tiếng ồn ào của người nhà khiến ông Cả thức dậy. Thấy nói con chó là đi đâu mất, ông vội đứng choàng lên để đi tìm. Ông bắt người nhà đi xét lại quanh nhà một lượt, nửa kỳ lương hơn. Khi một tên người nhà đi qua bụi rậm thì thấy tiếng coi chó găm giữ. Anh ta cho là coi chó đang rình bắt con chuột hoặc con cầy, con cáo gì. Anh ta liền đi vào trong nhà thóc thì này là: Anh ta thấy con chó ngồi chồm chồm trước một người lạ đứng nép vào góc tường. Con chó thấy anh ta thì vẫy đuôi ve vẫy mừng, còn người lạ kia thì lộ vẻ sợ hãi. Anh người nhà vội vàng lên gọi ông Cả. Ông Cả tới nơi. Ông nhận r

người lạ kia là một tên trộm có tiếng vẫn kiếm ăn ở mấy làng quanh đây. Ông bảo người nhà vào lôi hẳn tã ra. Lúc ấy con chó mới mừng rỡ nhảy ra khỏi nhà thóc.

Ông Cả hỏi tên trộm thì nó nói là đêm trước nó leo tường vào nhà ông định kiếm cái gì rồi ra không ngờ khi nó lặn vào đèn nhà thóc sau khi lục soát không có gì, muốn quay ra để lên nhà ngang thì thấy con chó lừng lừng đứng ở trước mặt nó. Nó toan chạy thì con chó nhảy lên ngoạm ngang cổ nó rồi lại nhả ra chứ không cắn. Tên trộm sợ len lét đi rất lúi định tính kế thoát thân thì con chó cũng tiến lên rờn nó vào một góc nhà rồi con chó cứ ngồi đấy

canh nê. Tên trộm đứng im thì con chó cũng ngồi im, nếu tên trộm cử động, muốn có ý thoát thân thì lập tức con chó đứng lên vờn vào người nó. Sau nhiều lần định tẩu thoát không được tên trộm đành đứng nguyên tại góc tường đó cho tới sáng. Tên trộm đã hiểu là con chó muốn giữ nó cho người nhà đến bắt nó. Muốn chống cự cùng con chó thì không được vì con chó đã to khỏe lại nhanh nhẹn lắm.

Nghe tên trộm nói truyện, ông Cả lấy làm thú vị. Bốn người nhà đứng nghe cũng lấy làm khoái trá. Một người bảo tên trộm: « Anh đừng tưởng nhà người ta ngủ kỹ là anh làm ăn

đọc đâu. Anh còn lạ gì
ở đây cõ con chó này
nữa ».

Tên trộm đáp là nó
không ngờ con chó lại
khôn ngoan đến thế.

Tên trộm bữa ấy bị giải
tới nhà chức trách, và
câu truyện chó bắt trộm
đã thành một câu truyện
thú vị ở vùng quê.

Mày lại xưng bố với ông à !

N NGÀY xưa ở nhà kia có hai vợ chồng và một ông bố già. Một hôm có trộm rình nhà ấy. Hai bố con bèn nhau đánh lừa anh trộm để bắt sống anh ta.

Anh trộm ở ngoài rình, thấy trong nhà yên tĩnh cho là cả nhà đều ngủ rồi, liền mon men leo tường vào rồi lặn mò đi hết nhà bếp lên nhà ngang để lục soát những vật đáng lấy. Anh ta không ngờ trong lúc anh ta lặn mò như vậy, anh ta đã bị bố con nhà chủ theo rồi, và chỉ chờ bắt sống anh ta. Anh ta sắp sửa đi lẩn, quên nhà trê . Khi anh ta

đi ngang qua một chiếc cột bõng vướng vào một chiếc giầy có chấu sâu ở đây và có người rặt giầy, nên anh ta ngã bõ nhào ngay xuống sâu.

Ah ta chưa kịp lóp ngóp bò giầy, đã bị có người nhảy số đề lên người anh ta và có tiếng gọi : « Cá ơi, bố về được lên nó rồi. »

Tôi ra đây là ông bố thấy rặt được anh trộm ngã, liền đề sâu ngay lên người nó. Người con thấy vậy, liền chạy tới trợ lực cho bố, bả số g ngay lấy anh trộm. Chỉ con dâu lúc ấy ở trong nhà thấy bõ c. ố g và

saông bắt được trộm vội
vào; thấp đèn ra soi cho
hai người kia.

Taỳ mặt tên trộm, chỉ
ta liêu sủa sói : « Cái đồ
chúng mày chỉ muốn ăn
kینگ của người ta, pheo
mày thì tao cho là cứ rừ
lũ. »

Anh trộm cúi mặt xuống
không nói gì. Ông bố và
anh chồng giắt tên trộm
ra trói vào gốc cau ở
vườn, đợi đến sáng hôm
sau giải trình quan. Khi
anh trộm đã bị trói rồi,
sẵn tòa gách, chị con dâu
phang ngang lưng anh
ta một chập kiểu cho
anh ta kêu ôi ôi ! Ông bố
vì anh saông, cũng kẻ
đấm người tát lên trộm
cho bố ghét.

Đêm và đánh tên trộm
chía ba người giắt nhau
đi ngủ. Ông bố còn bảo
tên trộm : « Đêm nay tha

chết cho mày, để đến mai
tao sẽ mang mày giải
trình ông Lý. Đồ trộm
đạo ! »

Tên trộm bị đánh đau
lại bị sỉ nhục lấy làm ức
lắm. Nó nhất quyết phải
giả thù gia đình nhà này.

Hai vợ chồng anh con
giắt nhau đi ngủ, lấy làm
khoái trí về chuyện bắt
được trộm, thắm thì to
nhỏ, cùng nhau hưởng
cái thú của đêm khuya
giữa tuổi xuân.

Rồi chị vợ bảo anh
chồng : « Nhà ẹ ! Tôi ghét
tên trộm quá, tôi chỉ
muốn cho nó một trận
nữa thôi. »

Anh chồng đáp lại : « Tôi
cũng thế nhà ẹ ! Nhân
taê bây giờ ta chưa ngủ
hay ta hãy đi giậy dĩa cho
nó một trận nữa, để bố
cái công mình rình mới
bắt được nó ! »

Anh chồng nói thế, là hai vợ chồng rủ nhau giậy, vác gậy ra vườn. Tối nọ vẫn thấy anh trộm ủ rũ ôm gốc cau một cách buồn bã lắm.

Cả ngày nói rằng gì, chị vợ sầm sầm vác gậy ra nện ngang lưng anh trộm. Bất thần bị đánh, anh trộm quay lại thấy hai người, liền kêu: «Bố gậy mà!»

Nghe anh trộm kêu vậy chị vợ bảo chồng: «Thằng trộm này láo, nó lại xưng bố với chúng mình, nhà ả!»

Anh chồng nghe vợ nói vậy liền sấn gậy phang luôn cho anh trộm một trận, vừa phang vừa nói: «Mày lại xưng bố với ông à? Mày lại xưng bố với ông à? Đồ láo! Đồ trộm đạo!»

Anh trộm bị đánh lại kêu: «Bố lấy bố thật

đây, không phải trộm đâu!»

Sau khi phang một chập mới tay, lại thấy anh trộm kêu là bố thật chứ không phải trộm, hai vợ chồng trẻ này mới cúi sát vào mặt tên trộm nhìn kỹ lại thì không phải trộm mà là bố mình thật! Chết chưa! Con đánh bố rồi!

Đầu đuôi làm sao vậy?

Nguyên lũ trộm này có những ba bốn đứa. Khi một tên bị bắt rồi những tên kia còn đứng bên ngoài nghe ngóng. Chúng biết rõ ràng là bạn đồng nghiệp chúng bị đánh và bị trói ở gốc cau. Chúng chỉ chờ bố con chủ nhà đi ngủ là chúng vào cứu nhau. Bố con chủ nhà không ngờ tới trư ệu đó nên mới trói tên trộm ở gốc cau, yea rí rằng nó có chạy lên trời, không

ngờ nó lại còn đông đảng ở ngoài vào giải cứu nữa.

Khi bố con nhà chủ đã vào cả trong nhà, bọn đông đảng mới trèo tường vào để cỡi trời cho bạn. Tên trộm bị trời nghĩ cảm giận ông bố đã đánh lại còn rĩa rói mình nên quyết tâm báo thù. Nó nghĩ k ến muốn cùng lũ bạn đèn chịt lầy lão già đem trời vào gốc cau để trả thù.

Ông già sau khi bắt được trộm yên trí đi nằm ngủ. Phần thì vì tuổi già phần thì vì thức rình trộm mệt, nên đặt mình

nằm là ông ngủ ngay một giấc rất say sưa. Trong lúc ấy vợ chồng người con lại bận thăm thi cùng nhau ở buồng riêng. Bởi thế nên khi bọn trộm lén vào buồng bố thì ông bố không biết, người con cũng không hay. Ông bố đang ngủ bị chúng trời lại khiêng ra ngoài vườn cột vào gốc cau và bị mỗi tên trộm phang cho mấy gậy trước khi rút lui.

Thật là đen cho ông bố. Vợ chồng người con khi nghĩ tới tên trộm lại chối giậy ra phang thêm một trận. Thật là đầu chẳng phải lại phải tai là vậy.

Đây cũng là một truyện bắt trộm

CÓ hai vợ chồng nhà kia, cũng vào bực có điền, ở một ngôi nhà cũng gọn mát. Trong nhà cũng có nhiều đồ tuy không quý giá nhưng cũng đáng tiền.

Độ ấy, vào lúc trong làng có nhiều trộm. Vừa là dịp gần Tết lại vừa gặp năm đói kém. Thấy nhiều nhà mất trộm chị vợ bàn với anh chồng nên cần thận.

Anh chồng nói: « Mình đừng lo, cứong nó có muốn rũ tù thì trêu vào tay anh. Thằng trộm nào vào đây anh quyết chop hết thằng ấy. Chúng nó có giỏi cứ vượt râu cộp, cứ trên gan thiên lôi.»

Chị vợ thấy anh chồng nói vậy cũng yên trí, vừa đi dạo, và đêm đêm thấy tiếng dãi làng đuổi trộm ở xóm khác chị vợ cũng đỡ lo. Còn anh chồng thì được cái bình tĩnh lắm.

Thấy các nơi khác đuổi trộm ầm ỹ anh cứ ngủ kỹ, không có vẻ gì là đề ý đến trộm cá. Chị vợ có hỏi thì anh bảo: « Cái cái thùng rỗng mới kêu to, muỗi bắt trộm mà làm ầm ỹ lên thì nó chạy mất còn gì nữa. Rồi mình xem, nếu nhà ta có trộm, anh sẽ kông làm kinh động đến hàng xóm!»

Chị vợ phục anh chồng lắm. Đi đâu chị cũng khoe

chồng chị có tài bắt trộm nên chị không sợ gì trộm đạo cả.

Trong làng có một tên trộm thấy chị chàng khoe như vậy, nó liền muốn thử tài anh chồng xem sao. Nếu quả thật anh chồng có cách gì bắt trộm thần tình nó sẽ rút lui cũng vừa. Nó liền đến rình nhà cặp vợ chàng này mấy đêm liền. Nó không thấy trong nhà động tĩnh gì thì nó cũng hơi nghi ngại, trồn trợn không dám vào. Kinh nghiệm đã cho anh trộm hiểu rằng chỉ những nhà không thấy động tĩnh, nhiều khi mới là sự nguy hiểm đáng và chính những nhà ấy là nơi người ta không sợ trộm, lại hay bắt được trộm. Nhưng về sau anh râm râm đánh liều, nhất định vào thử nhà anh này một

chuyến xem sao.

Chính những đêm anh trộm ngồi rình ở ngoài, người vợ có biết và đã thì thầm bảo người chồng thì người chồng đáp lại :

« Minh cứ để cho nó trèo tường vào sẽ hay. Rủ kẻ nó cũng không dám vào nhà ta đâu. »

Thấy mấy đêm liền, anh trộm không dám vào, chị vợ phục anh chồng lắm. Rồi đến đêm hôm anh trộm trèo tường vào, chị vợ lại bảo anh chồng thì anh chồng lại nói : « Cứ để cho nó vào đến sân sẽ hay ! »

Khi anh trộm vào tới trong sân, chị vợ lại bậm cho anh chồng biết. Chị tưởng chuyển tay thế nào anh chôn : cũng ngồi giậy sứa cho anh trộm, không ngờ anh chồng lại giật mình bảo vợ : « Minh cứ nóng nảy, anh chờ

cho nó vào lên trong nhà
đã nào ! »

Anh kẻ trộm sau khi
nghe ngó ở ngoài sân
một lúc liền lẩn vào
trong nhà. Chị vợ lại bùm
cho anh chồng rõ. Anh
chồng vái năn nỉ trên
giường và nói : « Thi mi
hãy chờ xem nó có gi
lấy gì của mình hay
không. »

Anh kẻ trộm thấy hai
vợ chồng nhà này không
nhức nhích cho là họ ngủ
say, liền lục lọi lấy quần
áo cùng nhiều đồ vật ở
trong nhà. Lúc ấy chị vợ
lại ra hiệu cho chồng rõ
Lạ thay, anh chồng vẫn
ung dung bảo vợ : « Mặc
cho nó lấy, đợi đến lúc
nó ra sẽ hay ! »

Hình như anh trộm có
nghe thấy tiếng thì thào
hay sao, nên thấy anh vội
vàng vợ vét ít đồ đạc nữa
rồi chuồn ra. Lúc ấy chị

vợ bảo chồng : « Kia nhà,
nó ra rồi ! »

Anh chồng lại đáp : « Đ
cho nó ra khỏi nhà
mình đã. Đành trộm ở
trong nhà, ngộ sảy ra sự
gì mình có lỗi. »

Anh trộm ra ngoài sân,
bê đồ đạc đến chân
tường, leo tường ra khỏi
nhà này. Chị vợ tuy nắm
đây, nhưng vẫn nghe hết
động tĩnh của anh trộm.
Thấy tiếng chân anh trộm
nhảy ra khỏi tường, chị
lại bảo : « Ấy này nhà, nó
trèo tường ra rồi đấy ! »

Chắc hẳn là chuyện
này anh chồng phải vùng
giật ra bắt trộm, nhưng
không, anh vẫn rằm im
trong chăn : « Thôi rét
lắm, giậy ngại quá. Mai
đi trình vậy ! »

Thật là một cách bắt
trộm không tiền khoáng
hậu.

Và câu truyện kết luận

DẼN đây, các bạn đã đọc ít nhiều truyện bắt trộm ở thôn quê, nhưng đây chỉ là một phần nào những truyện người ta thường thuật cho nhau nghe khi trà dư, tửu hậu, khi nhàn rỗi cùng nhau truyện phiếm; đại khái các truyện bắt trộm khác cũg chỉ tương tự như các truyện trong quyển sách nhỏ này đã thuật lại, có chăng chỉ ở trong chi tiết là hơi khác chút ít.

Và để đóng quyển sách này, xin các bạn nghe lời nói sau đây của một tên kẻ trộm lành nghề.

« Nghề này mà không có công phu, nhất là một

nghề như nghề ăn trộm. Tuy nhiên muốn tránh sự bị bắt tại trận cũng không khó khăn gì. Nhưng nơi nào dễ dàng quá ta nên tránh vì càng dễ bao nhiêu lại càng khó khăn chừng ấy. Và cả những nơi rất yên tĩnh quá cũng không nên coi thường. Yên tĩnh nhiều khi là triệu chứng của sự có người, và trong trường hợp này người ta biết mình chứ mình không biết người ta ! »

Câu nói trên đã lột hết được mọi mánh khéo của kẻ trộm và của người bắt trộm. Càng ngắm, càng thấy lời nói ấy là chí lý.

Hải-Lân

TỦ SÁCH BÌNH-DÂN

TỦ Sách Bình Dân gồm những sách trọn vẹn rất kỹ lưỡng hợp với trình độ của mọi người, bán một giá rất rẻ để cho ai cũng có thể mua được mà đọc.

Mỗi quyển sách, chỉ gồm trên dưới năm chục trang, là một món quà giải trí rất quý báu hàng tuần cho các bạn. Các bạn sẽ thấy ở Tủ Sách Bình Dân những tập sách rất lý thú, đọc phải say mê. Tủ sách Bình Dân sẽ đưa các bạn đi xem những Hạt Ngọc của Văn Chương Bình Dân Việt-

Nam, đi hái những bông hoa của đất nước.

Hàng tuần, sau những công việc nhọc nhằn, đọc một tập sách nhỏ trong Tủ Sách Bình Dân, các bạn sẽ quên hết khó nhọc, và sẽ vui vẻ có sức để lại làm việc. Các bạn có sự gì buồn rầu băn khoăn, những tập truyện của Tủ Sách Bình Dân sẽ giúp các bạn quên hẳn sự buồn rầu băn khoăn đó, và đem lại cho bạn sự yêu đời, mến đời.

Những tập truyện của tủ sách này là những tập truyện giải trí rất quý giá về phương diện Văn

Chương cũng như phương diện nội dung và bố cục. Ở đây các bạn sẽ gặp gỡ lại những nhà văn rất có tiếng, đã từng hấp dẫn các bạn trong nhiều sách truyện khác.

Những sách lần lượt xuất bản sẽ cùng một khuôn khổ để cho các bạn yêu sách muốn giữ thành từng bộ, muốn đóng lẫn năm, mười quyển làm một.

Tủ Sách Bình Dân rất hoan nghênh những truyện hay của các bạn gửi đến.

Với mục đích phụng sự

văn chương, đem cho một bạn đọc một món quà tinh thần xứng đáng Tủ Sách Bình Dân sẽ luôn luôn cố gắng và sẽ không bỏ qua một tập truyện có giá trị nào hợp với tôn chỉ của mình, đúng với tâm lý quần chúng.

Lần lượt Tủ sách Bình Dân sẽ xuất các tập sau đây : Mài Dao Giấy Vỡ, Tập Sách Nhà Quê, Tích Cũ Nước Nhà v... v...

Các bạn nhớ đón coi sẽ biết sự cố gắng của chúng tôi.

TỦ SÁCH BÌNH DÂN

Tu Sach Binh - Dân
đã xuất-ban :

VUA ĂN TRỘM

Gia: 4\$00

Và đang in

MÀI ĐAO GIẬY VỢ

Gia: 4\$00

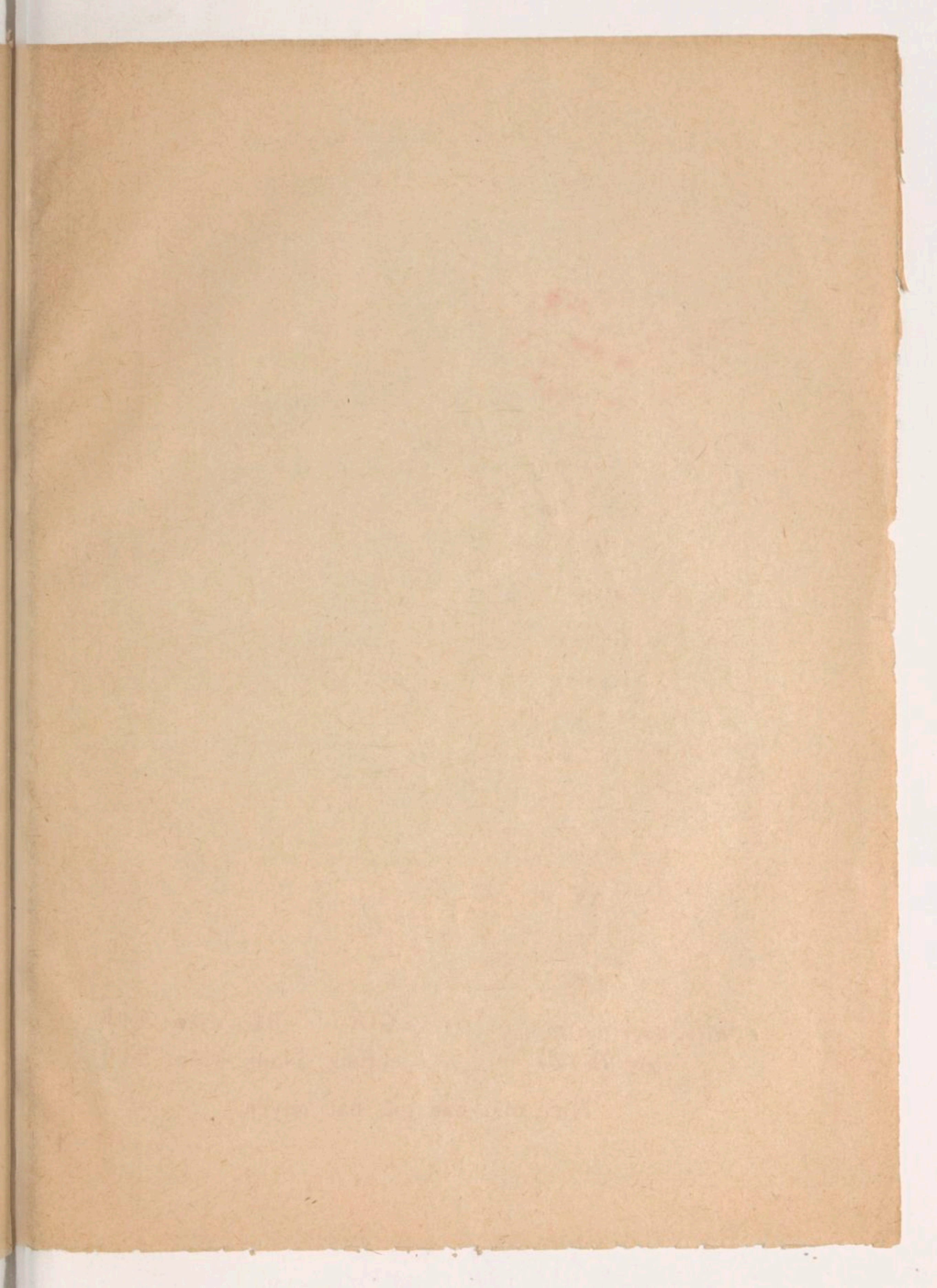
NHA XUAT BAN MINH-TUAN

Đã xuất bản :

Phong thần (tập I)	17\$00
Phong thần (tập II)	17\$00
Phong thần (tập III)	17\$00
Phong thần (tập IV)	17\$00
Phong thần (tập V)	10\$00
Sắc Chết Hai Đầu	18\$00
Thanh gươm Bắc-Việt	12\$00
Lỗ-Hoa-Nương (tập I)	17\$00
Lỗ-Hoa-Nương (tập II)	13\$00
Cổ Học Tinh Hoa	10\$00
Vấn đề Nam, Bắc Cao-Ly	8\$00
Người Tráng Sĩ Một Chân	18\$00
Giai nhân võ hiệp (tập I)	15\$00
Giai nhân võ hiệp (tập II)	12\$00
Chàng phòng-viên kỳ-dị (tập I)	15\$00
Vua ăn trộm	4\$00

Số 15, Phố Nhà thương chữa mắt — HANOI

*Kiểm duyệt tại Hà-nội
ngày 31-7-54*

GIÁ : Bắc-Việt : 4đ00
Trung. Nam. Mên : 5đ00

Nhà xuất bản giữ bản quyền